USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Langáška (soudce zpravodaj) a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Ladislava Derky v právní věci žalobce: **I. U.**, zastoupen JUDr. Mgr. Milanem Dočkalem, advokátem, sídlem Lukavická 2019/16, 301 00 Plzeň, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 2. 2018, č. j. OAM-1/LE-LE05-P10-2018, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 12. 7. 2018, č. j. 60 Az 22/2018 – 68,

takto:

I. Kasační stížnost žalobce **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Mgr. Milanu Dočkalovi, advokátovi, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši **4 114 Kč**, která je splatná do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

[1] Žalobce podal dne 4. 1. 2018 (poté, co mu bylo uloženo správní vyhoštění) žádost o mezinárodní ochranu. Do České republiky přicestoval v dubnu 2017 na lotyšské turistické vízum a poté zde chtěl zůstat. Dále uvedl, že v České republice založil podnikání a brzy se ožení s dívkou, která ho naučí českému jazyku. Pokud by odjel do Uzbekistánu, přijde o peníze, které do podnikání vložil. Chtěl si vyřídit vízum a vrátit se legálně, ale byl zajištěn, a proto požádal o azyl.

[2] Rozhodnutím označeným v záhlaví žalovaný žalobci mezinárodní ochranu podle § 12 – 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neudělil, neboť žalobci v zemi původu nehrozí pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu ani vážná újma odůvodňující udělení doplňkové ochrany. Žalobce se v Uzbekistánu ničeho neobává, neměl tam žádné potíže a bez problémů vycestoval. Podání

žádosti o mezinárodní ochranu vyhodnotil žalovaný jako jednoznačně účelové, žalobce chtěl tímto způsobem řešit svou ekonomickou situaci a aktuální zajištění v zařízení pro zajištění cizinců.

[3] Žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl Krajský soud v Plzni (dále jen „krajský soud“) v záhlaví označeným rozsudkem. Konstatoval, že žalobci nelze udělit azyl za účelem sloučení rodiny dle § 13 zákona o azylu, neboť pojmem „partner“ dle tohoto ustanovení se rozumí pouze registrovaný partner a nikoliv nesezdaná družka. Krajský soud neshledal, že by žalovaný vycházel z jednostranných podkladů pro vydání rozhodnutí, a nezjistil spolehlivě stav věci. Žalobce byl seznámen se všemi použitými zprávami o zemi původu a nijak se k nim nevyjádřil, ani je nedoplnil. Naopak v řízení před žalovaným sám explicitně sdělil, že se žádného nebezpečí v případě návratu neobává.

[4] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu včas kasační stížnost. Namítá, že žalovaný nezjistil spolehlivě skutkový stav. Ve vztahu k důvodům mezinárodní ochrany i při popisu situace v Uzbekistánu žalovaný příliš jednostranně přihlížel k vyjádření stěžovatele. Žalovaný dále pominul zdroje, ze kterých vyplývá, že obyvatelé Uzbekistánu se mohou důvodně obávat o své zdraví či dokonce o život. Tyto zdroje stěžovatel namátkou označil ve svém vyjádření.

[5] Žalovaný se ve svém vyjádření s napadeným rozsudkem plně ztotožňuje a poukazuje na neskrývané úmysly stěžovatele legalizovat si pobyt prostřednictvím žádosti o mezinárodní ochranu.

[6] Nejvyšší správní soud vyhodnotil kasační stížnost jako nepřijatelnou ve smyslu § 104a odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele (k výkladu tohoto pojmu viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. dubna 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS). Jelikož usnesení, jímž se kasační stížnost odmítá pro nepřijatelnost, nemusí být odůvodněno (§ 104a odst. 3 s. ř. s.), uvádí Nejvyšší správní soud pouze stručně, že rozhodnutí žalovaného je zcela přezkoumatelné, krajský soud všechny žalobní námitky vypořádal správně a obě rozhodnutí jsou opřena o dostatečně zjištěný skutkový stav.

[7] Stěžovatele je předně třeba upozornit na to, že „*poskytnutí azylu je zcela specifickým důvodem pobytu cizinců na území České republiky a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území ČR, tak jak jsou upraveny např. v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. ledna 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48) a prostřednictvím žádostí o mezinárodní ochranu nelze obcházet povinnosti vyplývající pro cizince z citovaného zákona, popřípadě z jiných právních předpisů. Přitom právě legalizace pobytu je dle vyjádření stěžovatele ve správním řízení primárním a jediným důvodem jeho žádosti. Pokud stěžovatel hodlá na území České republiky podnikat, případně vést zde rodinný život s budoucí manželkou, je třeba, aby si nejprve vyřídil příslušné pobytové oprávnění.

[8] K námitce, že žalovaný přihlížel jednostranně k vyjádření stěžovatele, Nejvyšší správní soud uvádí, že primárním zdrojem informací podstatných pro udělení mezinárodní

ochrany je právě samotný žadatel (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 6. 2013, č. j. 9 Azs 1/2013 - 38, či ze dne 11. 12. 2015, č. j. 5 Azs 134/2014 - 48). Správní orgán zjišťuje skutkový stav věci v rozsahu možných důvodů udělení mezinárodní ochrany, které vycházejí z žadatelovy výpovědi v průběhu řízení o mezinárodní ochraně (rozsudek ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003 - 41). Je třeba zdůraznit, že stěžovatel v řízení před žalovaným žádné azylově relevantní skutečnosti netvrdil.

[9] Pokud jde o podmínky udělení doplňkové ochrany, Nejvyšší správní soud si je vědom, že v minulosti sám žalovaný shledal u občanů Uzbekistánu (včetně stěžovatele) v řízení o jejich správním vyhoštění překážky vycestování z důvodu problematického přístupu státních orgánů Uzbekistánu k navracejícím se osobám, které v zahraničí pobývaly nelegálně, neboť nebylo možné vyloučit cílený a tvrdý postup ze strany státních orgánů země původu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2017, č. j. 6 Azs 210/2017 - 26).

[10] V nynějším řízení však žalovaný vycházel z aktuálních Informací ministerstva zahraničních věcí ze dne 22. 11. 2017, z dokumentu Ministerstva vnitra ze dne 15. 9. 2017 „Uzbekistán, bezpečnostní a politická situace v zemi“ a ze zprávy ČTK z 31. 1. 2018. Z těchto informací vyplývá, že jakkoliv je Uzbekistán obecně hodnocen jako nesvobodná země s výraznými nedostatky v oblasti politických práv a občanských svobod, po nástupu prezidenta Mirzijojeva k moci v září roku 2016 došlo v zemi k jistému uvolnění, a to i ve vztahu ke kritikům režimu a osobám podezřelým z extremismu. Uzbecké zákony poskytují svobodu vnitřního pohybu, zahraničního cestování, emigrace a repatriace, omezenou pouze požadavkem tzv. výjezdních víz pro vycestování mimo území Společenství nezávislých států. Ačkoliv vláda pohyb svých občanů poměrně bedlivě sleduje, ekonomičtí migranti ani neúspěšní žadatelé o mezinárodní ochranu obvykle nečelí po návratu do Uzbekistánu problémům ze strany státních orgánů. V případě dlouhodobého pobytu občanů v zahraničí lze v praxi očekávat pouze potíže těchto osob při vydání nového výjezdního povolení v budoucnu. Ve správním řízení byl stěžovatel s těmito informacemi seznámen a nijak se k nim nevyjádřil. Jejich obsah konkrétně nezpochybnil ani v řízení před krajským soudem ani v řízení kasačním.

[11] V žalobě stěžovatel žalovanému vytkl, že některé zdroje informací o zemi původu pominul a k doplnění žaloby přiložil dva dokumenty. Prvním z nich je informace Ministerstva zahraničních věcí o Uzbekistánu ze dne 29. 3. 2018 „Specifika, bezpečnostní situace, doporučení turistům“. Z něj vyplývá, že bezpečnostní situace v zemi je stabilní a kriminalita je na nízké úrovni, nicméně je důležité dodržovat základní bezpečnostní opatření: nechodit ven sám, zvláště ne večer a v noci, a v žádném případě ne pěšky. Již z nadpisu tohoto dokumentu je zřejmé, že se jedná o doporučení turistům, které nijak nereflektuje situaci místních obyvatel. Druhým dokumentem je zpráva organizace Amnesty International o lidských právech v Uzbekistánu ze dne 19. 5. 2015, která se věnuje následkům nepokojů v zemi v roce 2005 a upozorňuje na porušování práv odpůrců režimu. Jakkoliv nesnadnou situaci kritiků uzbecké vlády nelze v žádném případě zlehčovat, stěžovatel sám se vůči vládě kriticky nevymezuje a žádných politických aktivit se neúčastnil. Při pohovoru v řízení před žalovaným naopak stěžovatel výslovně uvedl, že se v zemi původu ničeho neobává, což zdůraznil i krajský soud v napadeném rozsudku.

[12] Napadený rozsudek krajského soudu tedy odpovídá požadavkům judikatury Nejvyššího správního soudu na přezkoumatelnost soudních rozhodnutí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, nebo ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006 - 91), judikatura Nejvyššího správního soudu nabízí dostatečnou odpověď na vznesené námitky a krajský soud se nedopustil ani hrubého pochybení při výkladu hmotného či procesního práva. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou ve smyslu § 104a s. ř. s.

[13] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[14] Stěžovateli byl usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 9. 3. 2018, č. j. 60 Az 22/2018 - 10 ustanoven zástupcem advokát. Odměnu za zastupování v tomto případě hradí stát (§ 35 odst. 9 s. ř. s., věta první za středníkem). V řízení o kasační stížnosti byla ustanovenému zástupci přiznána odměna za jeden úkon právní služby spočívající v podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „advokátní tarif“)], za který mu náleží odměna ve výši 3 100 Kč [§ 7 bod 5 aplikovaný na základě § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] a 300 Kč jako paušální náhrada hotových výdajů (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), celkem tedy 3 400 Kč. Vzhledem k tomu, že ustanovený zástupce stěžovatele je registrovaným plátcem daně z přidané hodnoty, je třeba přiznanou odměnu zvýšit o částku 714 Kč, která odpovídá 21% sazbě této daně. Celkem tedy ustanovenému zástupci náleží odměna ve výši 4 114 Kč, která mu bude vyplacena v přiměřené lhůtě jednoho měsíce.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. října 2018

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu